

28.

Những ngày kế tiếp, Ngô trở lại nhiều lần, uống *café* và trò chuyện. Nhưng một điều thật, tôi không thể nào còn tìm ra con người cứng rắn lì lợm năm xưa nơi anh nữa. Anh biến đổi quá nhiều sau 7 năm học tập, hay là chính tôi biến đổi cái nhìn và sự suy nghĩ quá nhiều?

Dẫu sao phải nhận rằng Ngô đã gọi nên trong tôi nỗi xót thương chứ chẳng thể là một tình cảm sâu đậm như anh tỏ lộ ước mơ kín đáo. Không, mẫu đàn ông như Ngô, từ năm xưa cho tới năm nay không thể nào chiếm được tình cảm trong tôi.

Năm xưa quyền uy tiền bạc biến anh thành một người kiêu ngạo. Năm nay anh hết uy thế tiền bạc thì "*nổi ám ảnh giả tạo nào đó về một thời hoàng kim xa xưa*" trong những câu nói đã làm tôi thương xót pha chút khinh thường. Điều này thật tiếc bởi vì tôi đâu phải là người đàn bà nông nổi ham mê những gì hào nhoáng; mà tôi đi vào chiều sâu tâm hồn khi đối diện với bất cứ người nào.

Ngô còn hời hợt nông cạn quá để có thể hiểu và nhận định về tôi.

.... ..

(bỏ 2 dòng)"

Tôi nhẹ nhàng bày tỏ:

"Em luôn quý mến anh, năm xưa hay năm nay cũng vậy. Nhưng thật, khuôn mẫu tâm hồn em không phải là dành cho anh."

Tôi không nở nụ cười nặng hơn khi ngày nay Ngô thất thế quá, dẫu rằng vẫn âm thầm khinh bỉ thái độ không thẳng thắn của Ngô. Nghĩa là anh muốn có tôi nhưng không dám thành thật nói ra điều đó; tệ hại hơn nữa là che giấu mọi ao ước này bằng những lời kiêu hãnh giả tạo.

□

Sài Gòn, thứ Tư 16/6/1982

Gia đình Định mời cả đám đến dự tiệc họp mặt sau ngày cưới. Từ buổi chiều, chúng tôi đã bắt hòa nhau đến nỗi Đan bỏ đi luôn. Gió lạnh quá, áo quần ẩm ướt nước mưa, có lúc tôi phải kêu lên một mình trong đêm tối rằng sao lại ngu xuẩn đi tìm điều gì nơi người đàn ông bạc bẽo ấy?

Cho đến khi nhìn thấy Đan đang ngồi trong bàn rượu nhà Định với đầy đủ bè bạn thì con giận đưa lên tới cực điểm khiến tôi bất chấp lịch sự, quật túi bụi lên Đan bằng cái nón vải của mình.

Ôi trong đời, thật có nhiều điều kỳ lạ vượt quá khả năng suy xét của tôi. Chúng tôi từ nhà Định ra về. Suốt quãng đường dài, Đan không nói câu nào. Còn tôi thì lắng lòng chấp nhận tất cả mọi việc

đưa đến. Trước ngõ nhà mẹ tôi, Đan lịch sự bảo tôi vào thay quần áo ướt để anh mời đi uống rượu lần cuối. Tôi làm theo, đầu óc không nghĩ suy gì nữa.

Trong quán rượu cũng chỉ lặng im. Và thú thật, tôi rất sợ thái độ này của Đan, nó có vẻ gì tàn nhẫn lạnh lùng sao ấy.

.....

(Tự ý bỏ 5 dòng)

.....

□

Sàigòn, thứ Năm 17/6/1982

Tôi theo Ngô cùng đám bạn bè cũ của anh đi ăn đi chơi suốt một ngày, tự nhủ lòng rằng mọi sự với Đan đã lỡ, có níu kéo gì cũng là vô ích.

Nào dè, lúc 6 giờ 30 chiều, khi trở về nhà, điều khiến tôi xúc động ghê gớm chính là cái dáng Đan kiên nhẫn đứng đợi ngoài ngã tư Trương Minh Giảng - Yên Đổ tự bao giờ.

Đan bình thản nói như không có chuyện gì xảy ra đêm qua tại bữa tiệc nhà Định:

"Em vào xách đàn, anh đưa đến nhà Chánh tập."

Tôi e dè hỏi:

"Còn Đan thì đi đâu?"

Đan lắc đầu:

"Không, anh vẫn ngồi chờ em."

Để rồi đêm nay, trước mắt bạn bè, thái độ bình thản của Đan được phô bày như một tương phản vô cùng sâu sắc với những hành động điên cuồng nông nổi của tôi tại nhà Định đêm trước.

Tôi kinh ngạc và khiếp sợ thái độ bình thản này nơi Đan hơn tất cả. Thán phục nữa mà nghĩ đến nhân vật Rhett Butler trong *Gone With The Wind* --ở đoạn văn trình bày *nội ý thức rõ ràng của Rhett rằng chỉ anh ta thôi mới đủ sức bảo vệ an toàn cho Scarlett trước những mũi dùi độc ác của dư luận chung quanh.*

Trong cuộc đời, đây là người đàn ông duy nhất khiến tôi nể phục theo cái điểm tôi cần trên hết: "*Giúp tôi tẩy trừ tâm lý bơ vơ.*" Càng ngày càng bị quán chặt vào vòng ràng buộc với Đan nhiều hơn chính là do từ điều nhận thức ấy.

□